

ת"פ 53043/09 - מדינת ישראל נגד סامية ابو שהאב

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 53043-09-20 מדינת ישראל נ' ابو שהאב
לפני כבוד השופט זהר דולב למן
מדינת ישראל
המאשימה
עו"י ב"כ ע"ד שגיא אבניים

נגד
הנאשםת
סامية ابو שהאב
עו"י ב"כ ע"דليل פטישיו ועו"ד אלין אלקרינאו

החלטה

לפני בקשה לזכות האנשetta מהעבירות שייחסו לה בכתב האישום, מבלתי להזיק לתשובה לאשמה, בהתאם לסעיף 158 ל-**חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]**, התשמ"ב-1982 (להלן: **חס"פ**).

כתב האישום ומhalt המשפט

1. ביום 23.9.20 הוגש נגד הנאשםת כתב האישום המקורי, המיחס לה עבירות **חזקת נשק שלא כדין**, בהתאם לסעיף 144(א) רישא ל-**חוק העונשין**, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ו-החזקת חלק של **נשק או תחמושת**, בהתאם לסעיף 144(א) סיפא ל-**חוק העונשין**. כתב האישום תוכן ב-1.8.22 בהוספה 4 עד' תביעה ותוכן שוב (בעיצומה של פרשת התביעה) ב-14.11.22 בהוספה עד' תביעה נוספת (לעיל ולהלן: **כתב האישום**).

2. על פי עבודות כתב האישום, כחודשיים עברו ל-20.7.16 החזקה הנאשםת, בצוותא עם אחרים, בחצר בית 184, שכונה 2, בישוב ערערה בנגב (להלן: **החצר והבית**, בהתאם), אקדח הזנקה מסוג RETAY מודל A1 בקוטר 9 מ"מ, שהוסב לירוי תחמושת קליעית בקיליבר 9 מ"מ (להלן: **האקדח**) בגרב בתוך שקית שחורה (להלן: **השקייה**), מבלתי שקיבלה רשות על פי דין להחזיקו. בצדוד לאקדח החזקה מחסנית (להלן: **המחסנית**) ובها 8 כדורים וב-26 כדורים נוספים, כולם בקוטר 9 מ"מ, מפוזרים בשקייה (להלן: **התחמושת**), מבלתי שקיבלה רשות על פי דין להחזיקם.

3. לאחר מספר דוחיות ב-22.6.9, נמסר מענה לכתב האישום בפני סגנית הנשיא, כב' הש' חולתה, במסגרת כפירה הנאשםת במיחס לה. לטענת הנאשםת היא לא גרה בבית, אלא זו הכתובת של בן-זוגה. בנוסף נטען כי קיימת בעיה בשרשרת המוצג (להלן: **השרשרת**) ומشكrik בזיקה שעמדו כל עדי השרשרת. כן הועלו טענות נגד תמלול תרגיל חקירה (להלן: **המבחן**). בנוסף נטען כי לא מדובר בכדורים. כב' סגנית הנשיא קבעה 2 מועדי הוכחות ב-22.6.9 ו-22.6.21, כי על המאשימה לעדכן התוצאות עדיה עד ה-22.4.14. בהמשך התקין הועבר לשמיעה בפני. ב-22.6.9 לא נשמעו הוכחות מהטעמים שפורטו בפרוטוקול והתיק נקבע לתזוכות

ב-22.6.22, לאחר שב"כ המאשימה ציין כי יתכן שיבקש תיקון כתוב האישום. חרב המענה המפורט, שנמסר עוד ב-8.2.22 וחרב הצהרת ב"כ המאשימה ב-9.6.22 - בקשה לתיקון כתוב אישום לא הוגשה עד הדיוון ב-15.6.22 ואף לא בדיון עצמו. נוכח האמור ובשל מחלוקת הנאשמת לא היה מנוס מביטול דיון ההוכחות ב-21.6.22 ותחת זאת נקבעו מועדים ב-8.11.22 ו-10.11.22 וכי על המאשימה לעדכן התביעות עדיה עד 28.9.22 בהמשך נעתירתי ל-2 בקשה לתקן כתוב האישום ולהוסיף 5 עדים חרב חלוף הזמן מהגשת כתוב האישום המקורי ומסירת המענה מהניסיוקים שפורטו בהחלתו. בשל נסיבות אישיות של המותב ושינויים בתכנית העבודה שונים מועדי שמייעת ההוכחות ופרשת התביעה נשמעה ב-10.11.22 ו-14.11.22. מועד הוגש בקשה להגנה לזכות הנאשمت בטרם תשב לאשמה (להלן: **בקשת הנאשמת**). ב-14.3.23 הגiba המאשימה לבקשת הנאשמת (להלן: **תגובה המאשימה**) ונקבע מעת החלטה ב-30.5.23.

.4. במסגרת פרשת התביעה העידו 9 עדים [ע"ת 1 רפ"ק אלעד לוי (ע"ת 13 בכ"א) (להלן: **רפ"ק לוי**), ע"ת 2 רס"ר אשת אישה (ע"ת 11 בכ"א) (להלן: **רס"ר אישה**), ע"ת 3 רס"ר מוהדי אל הוזיל (ע"ת 9 בכ"א) (להלן: **רס"ר אל הוזיל**), ע"ת 4 רס"מ יצחק אחולאי (ע"ת 4 בכ"א) (להלן: **רס"מ אחולאי**), ע"ת 5 רס"מ אסף דיקמן (להלן: **רס"מ דיקמן**), ע"ת 6 רס"מ גלעד צירולניקוב (ע"ת 1 בכ"א) (להלן: **רס"מ צירולניקוב**), ע"ת 7 רפ"ק ניר שנין (ע"ת 5 בכ"א) (להלן: **רפ"ק שנין**), ע"ת 8 רפ"ק איתני בוכרים (ע"ת 3 בכ"א) (להלן: **רפ"ק בוכרים**), ע"ת 9 רס"ר שמוליק קידר (להלן: **רס"ר קידר**)] והוגשו מוצגים כמפורט להלן:

מצגי תביעה

ת/1 - צו חיפוש.

ת/2 - טופס לוואי למציגים (שער ע"ת 6 בכ"א).

ת/3 - טופס משלוח מציגים למעבדה (שער ע"ת 6 בכ"א).

ת/4 - טופס העברת מציג מסירת شك (שער ע"ת 7 בכ"א).

ת/5 א' עד ג' - חקירות נאשمت מ-20.4.6.20 (שער ע"ת 12 בכ"א), חקירות הנאשמת מ-20.16.7.20 (שער ע"ת 2), חקירות נאשמת מ-20.28.7.20 (שער ע"ת 2).

ת/6 - חוות דעת מומחה נשק שנערכה על ידי ע"ת 16 בכ"א.

ת/7 - חוות דעת בדיקה ביולוגית, פיתוח ט"א שנערכה על ידי ע"ת 17 בכ"א.

ת/8 א' ו-ב' - חוות דעת בדיקה ביולוגית ו-תצלום בדיקה (שנערכו ותועדו ע"י ע"ת 18 בכ"א).

ת/9 א' עד ד' - קליטת מציגים (שער ע"ת 19 בכ"א).

ת/10 - טופס העברת מוצג (שערך ע"ת/20 בכ"א).

ת/11 - בקשה למתן היתר להאזנות סתר, לרבות הנימוקים לבקשה, מהם נמחקו חלק מהמלילים בהתאם לטעות החיסיון, והצו עלייו חתום כב/סגן הנשיאה הש/ביתן ב-25.5.20.

ת/12 א' עד ד' - DISK האזנות הסתר, תמלולי האזנות סתר שבוצעו, האזנת סתר 316056 לשנת 2020, תמלולי האזנות סתר 2020-315675-13.8.20-ע"ט/1 מ-1.7.20. ת/12 הוגש בכפוף לזכות ההגנה לבקש לזמן מי ממפיק השמע, ככל שתסבירו כי קיימת סתירה בין האזנות הסתר שבdishik ת'12א/לבין התמלילים שבת'12ב או ת'12ג'.

ת/13 א' עד ג' - דוח חיפוש DISK המתעד את החיפוש (נערכו ותועדו ע"י ע"ת/3).

ת/14 - דוח שערך ע"ת/4.

ת/15 - דוח שערך ע"ת/5.

ת/16 - דוח שערך ע"ת/5.

ת/17 - דוח שערך ע"ת/7 ב-20.7.16.

ת/18 - אישור חתום על ידי ע"ת/8 מ-20.7.16, כי האקדח שנתפס הוא נשק וכי פרק את האקדח בשעת החיפוש.

ת/19 - דוח ביצוע מ"ט 64/20 מ-20.7.16 שערך ע"ת/9.

ת/20 א' עד ג' - החسن ניד המתעד תרגיל חקירה "מבחן" מ-20.7.16 בין הנאשם לבין ابو ערר ו-2 תמלילים.

מצבי הגנה

ה/1 - שרטוט שערך ע"ת/4 במהלך עדותו בבית המשפט ב-22.11.10.

ה/2 - שרטוט שערך ע"ת/6 במהלך עדותו בבית המשפט ב-22.11.10.

עובדות מוסכמת ויריעת המחלוקת

מהמענה לכתב האישום, מהראיות ומסיכומי ב"כ הצדדים עולה תמונה עובדתית שלגביה אין מחלוקת ונפרשה יריעת המחלוקת, כמו פורט להלן:

א) מר נאייף ابو עראר (להלן: **נאיף**) הוא בן זוגה של הנאשםת ומר עמראן ابو עראר (להלן: **עמראן**) והוא בנה של הנאשםת.

עמוד 3

(ב) בחצר הבית נתפסו האקדח, המחסנית ובה 8 כדורים ו-26 כדורים נוספים, כולם בקוטר 9 מ"מ, כולם בשקיות (ראו סעיפים 18 ו-21 לבקשת הנאשמה).

(ג) מחוות דעת המעבדה הביולוגית (**ת/8א**) עולה כי כל הממצאים הפורנזיים על גבי האקדח והכפפה שנטפסו הם של עמראן או בעל פרופיל זכרו אחר.

(ד) נאייף הוא המחזיק בבית ובছצרא.

(1) בעוד שלטעת המאשימה נאייף מחזיק בבית ובছצרא יחד עם הנאשמת - לטענת הנאשמת, לא הובאה כל ראייה לכך שהיא מחזיקה בבית ובছצרא, אלא מדובר בביתו של נאייף, בן זוגה. במסגרת טענה זו נטען, כי הנאשמת מתגוררת בבית 186, בשכונה 2, בישוב ערערה בנגב (להלן: **הבית הנטען**). כתובות הבית הנטען מופיעות בכתביו האישום (המקורו והמתוקנים, שהוגשו לאחר מסירת המענה המפורט).

(2) כך ובהתאם לכך, על פי טענת הנאשמת בבקשתה, לא מתקיימת **"חזקת המקום"** הקבועה בסעיף **ל-חוק העונשין** (ד) 144.

(ה) הנאשמת לא חולקת על קובלות האזנות הסתר (**ת/12**) וכי היא הדוברת בשיחות, בהן נשמעים נאייף ועמראן משוחחים זה עם זה ועם הנאשמת. אין חולק שמהשיחות עולה כי עמראן מחזיק **"דבר אסור"** וכי בקש מהוריו (NEYIF והנאשמת) שייחפו עליו, לאחר שהוא (umaran) ביצע עבירה (סעיפים 36-39 לבקשת הנאשמת).

(1) לטענת הנאשמת, השיחות לא מלמדות על כך שהנאשמת החזיקה באקדח, במחסנית ותתמחושת, אף לא שאלו הוחזקו בידיNEYIF ועמראן או מי מהם בידיעתה ובהסכםתה. במסגרת טענה זו נטען, כי גם אם הנאשמת הייתה מודעת לכך שעמראן החזיק **"דבר אסור"**, אין בכך כדי ללמד כי ידעה היכן הוחזק וכי החזקתו נעשתה בהסכםתה.

(2) משכך טענה הנאשמת בבקשתה, כי לא מתקיימות דרישות הבסיס של **"חזקת קונסטרוקטיבית"**, שהן ידיעה והסכם (בהתאם להגדרת **"חזקת"** בסעיף 34כ"ד ל-**חוק העונשין** ובפסיקת אליה הפנתה ב"כ הנאשמת בבקשתה).

(3) עוד נטען, כי בהינתן שהשיחות התקיימו למללה מחדש עבור לתפיסת האקדח, המחסנית והתתמחושת, ומאחר שבשיחות לא דובר באופן מפורש על האקדח, המחסנית והתתמחושת, התואמים לאלו שנטפסו, או על מקום המסתור, התואם למקום תפיסתם - לא ניתן לקשור בין השיחות לבין האקדח, המחסנית והתתמחושת.

(ו) ב-20.7.2016 (מועד תפיסת הנשק, המחסנית והתתמחושת במקום) תועדו בהאזנת סתר שיחה שהתקיימה בין הנאשמת לבין עמראן (לעיל ולהלן: **המボקרת**) ושיחה נוספת שהתקיימה בין עמראן לביןNEYIF (**ת/20**).

לטענת הנואשת, המבוקרת זו ראייה לא קבילה, משום שלא ניתנה הסכמה לביצועה, בהתאם לסעיף 8(1)(ב) **ל-חוק האזנת סתר**, התשל"ט-1979 (להלן: **זה"ס**).

6. יריעת המחלוקת היא אםvr ב שאלה אם הובאו ראיות, ברמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, לקיימם של אלו:

א) **"חזקת המקום"**, המתבססת על קיומה של זיקה בין הנואשת לבין הבית והחצר, בה נתפסו האקדח, המחסנית והתחמושת.

ב) **"החזקה קונסטרוקטיבית"**, המתבססת על ידיעתה והסכמה של הנואשת להחזקת האקדח, המחסנית והתחמושת בחצר הבית על ידי עמראן ונאיף, או מי מהם.

ג) קובלות תרגיל החקירה **" מבוקרת"**.

טענת "אין להшиб לאשמה" - המסגרת הנורמטטיבית

7. סעיף 158 **ל-חסד"פ** שכותרתו **"זכוי בשל העדר הוכחה לכואורה"** קובע, כי בתום פרשת התביעה, על בית המשפט לבחון אם עדמה המאשימה בנטול ה"hoccha la'acora" להוכיח האשמה המיוחסת לנואשת, כדי לישנא - **"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכואורה, זכה בית המשפט את הנואש - בין על פי טענת הנואש ובין מיזמתו - לאחר שנותן לתובע להشمיע את דברו בעניין..."**.

8. ב-ע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' כחלון ואח'**, פ"ד לב(1) 170, 180-179, אלו הפנו ב"כ הצדדים (להלן: **הלכת כחלון**), סיכם כי הש' (כתוארו אז) שmagר את אמות המידה ובני הבחן לפיהן תבחן טענת **"אין להшиб לאשמה"** (ההדגשות לא במקור - זד"ל):

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפייה אין להшиб לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות אם כי דלות, להוכיח יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכ"א. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא..., ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המعتبرת את הנטול של הבאת ראיות (להבדיל מנטול השכנוע) מן התביעה לנואש. לעניין מקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הרاوي להוסיך, למען שלמות התמונה, כי יתכו נסיבות קיצונית שהן תעללה שאלת זו כבר בשלב הדיוני האמור: ... את הטענה אשר לפיה אין להшиб לאשמה ניתן להעלות, עיקרה, בהתקיים אחד משניהם אלה:

א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חינוי ומרכזי של האשמה, או ב. כאשר הסביר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה مستמכת עליהם...
אין לדקדק בשלב דיוני זה כחות השערה ולערוך בדיקה מסווגת כדי להסיק אם אכן הוכח

לכואורה כל פרט שלו וכל יסוד מישני מלאה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכואורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום".

[וראו גם סעיף 6 לפסק-דיןו של כב' הש' חשיין (כתוארו אז) ב-ע"פ 26/49 **היועץ המשפטי לממשלה נ' חמדאן**, פ"ד ב-839, 839ב'-ה' (להלן: **פס"ד חמדאן**) ו-פסק דיןו של כב' הש' (כתוארו אז) אגרנט ב-ע"א 28-49 **זרקא נ'** **היועץ המשפטי לממשלה ישראל**, פ"ד ז 504, 526-528 (להלן: **פס"ד זרקא**), המאוזכרים ב-**הלכת חולון**].

9. טענת "**אין להшиб לאשמה**" נבחנת בהנחה שראיות התביעה - אפילו הן לא שלמות ואף אם קיימת, כבר בשלב זה, מסכת ראיות סותרת - יזכו למלא האמון והמשקל הראייתי, שכן "**השאלה היא: האם ההוכחות שהובאו על ידי הקטגוריה, ללא شكילה של קבוצה כנגד קבוצה, יש בהן כדי להטיל על המשיב להшиб על האשמה ולתת הסבר לאשר הוכחה לאcosa, ואם לאו?**" [ראו סעיף 9 לפס"ד של כב' הש' חשיין ב-ענין חמדאן, ע' 1840]. קרי, בשלב זה של ההליך, בתום פרשת התביעה, די בקיום ראיות בסיסיות ואף דילות להוכחת יסודות העבירות כדי לחייב נאשמים להшиб לאשמה, וכך להעביר נטול הבאת ראיות לכתפם. הנטול בו ח"בת המאשימה לעמוד בשלב זה שונה מהנטול בו עליה לעמוד בסיום המשפט, שכן אין דין "**הוכחה לאcosa**" [סעיף 158 ל-**חсад"**] כדי **"הוכחה מעבר לספק סביר"** [סעיף 34כב ל-**חוק העונשין**, התשל"ג-1977] הנדרשת בסומו של ההליך. כך קבע כב' הש' (כתוארו אז) אגרנט ב-**פס"ד זרקא** בעמודים 526-527 (ההדגשות לא במקור - זד"ל) -

"**המושג 'הוכחה לאcosa'**... פירושו, אותה כמות של עדות שהקטגוריה חייבת להביא בשלב הראשון של המשפט לשם קיומם החובוה מס' 2 המוטלת עליה - ואשר תספק - אם בסוף הדיון ניתן בית המשפט אימון בה וייחס לה את המשקל הרاوي - כדי הרשות הנאשם בעבירה הנדונה..."

זמן זהה אין בית המשפט נותן את דעתו כלל על מהימנותם של העדים או על הערכת המסבירות שעליין הצביעו...".

ראיות נסיבותיות, נטול השכנוע ונטול הבאת ראיות בראי טענת "אין להшиб לאשמה"

10. ההלכה הנוגעת להרשעה על סמך ראיות נסיבותיות והבחן התלת-שלבי נסקרה לאחרונה בסעיפים 18-21 לפסק דיןו של כב' הש' אלרון ב-ע"פ 3965/22 **טל נ' מדינת ישראל** (30.3.23) (להלן: **ענין טל**) וכן סוכמה בסעיף 18 ל-**ענין טל** (ההדגשות לא במקור - זד"ל) -

"**המודל התלת-שלבי, בשלב הראשוני**, כל ראייה נסיביתית נבחנת בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתתף עליה ממצא עובדתי**ן** **בשלב השני**, נבחנת מסכת ראיות בכללותה לצורך קביעה אם היא מסבכת את הנאשם בביצוע העבירה; **ובשלב השלישי** מועבר הנטול אל הנאשם להציג הסבר חלופי למערכת ראיות הנסיבותיות, העשויה להוותר ספק סביר באשר למסקנה הלכוארית בדבר אשמתו של הנאשם".

11. ברי כי כאשר "**המודל התלת-שלבי**" מיושם על טענה כי "**אין להшиб לאשמה**", לא ניתן משקל

להתרשות ממהימנות העדים ובר, כי ככל שבית המשפט יוכל למסקנה שהנאשמה עמדה בשלבים הראשון והשני - וכי לה ב"ראיות בסיסיות אם כי דלות" כדי לעמוד בהם - מועבר הנטול אל הנאשמת להציג סבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתיות, שיעלה ספק סביר. ודוק, הסבר צזה "**נדרש להיות בעל אחזקה ריאלית בחומר הראיות, עליו לעמוד ב מבחני השכל הישר וניסיון החים ועליו להקים ספק אמיתי ומהותי העולה בקנה אחד עם מארג הראיות הנסיבתיות... אין להסתפק באפשרות מיאורטיב או דחוקה שמעלה המערער כדי לכרשם באשמה הניכרת מהראיות הנסיבתיות...**" [סעיף 19 ל-ענין טל. ההדגשות לא במקור - זד"ל].

דין והכרעה

12. בהינתן השלב בו אנו מצאים, במסגרת די ב"ראיות בסיסיות אם כי דלות" ובහינתן העובדות המוסכמתות ויריעת המחלוקת - ראייתי לנכון לאחד את שלבים הראשונים והשני במסגרת בוחנת קיומן של ראיות להוכחת "**חזקת המקום**" ולהוכחת "**החזקת קונסטרוקטיבית**", כפי שיפורט להלן. למען הסר ספק כל הקביעות להלן הן לשלב זה של ההליך, מבלי לקבוע ממצאי מהימנות.

ראיות לקיומה של חזקת המקום

13. ראיות המבוססות קיומה של זיקה בין הנאשمة לבין הבית והחצר, בה נתפסו האקדח, המחסנית והתחמושת (להלן: **המקום**), בעוצמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, ואלו הן:

א) אין חולק שנאייף הוא בן הזוג של הנאשمة וכי הוא המחזיק במקום.

ב) אין חולק כי ביום 16.7.20 נכחנה הנאשمة במקום בעת ביצוע החיפוש ונעכירה במקום. לא מצאתי לנכון לדון בטענות לגבי עדותו של ע"ת/8 רפ"ק בוכרים, שכן בשלב זה של ההליך בית המשפט לא נדרש לבחינת משקלן ומהימנותן של הראיות.

ג) מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשמה, כי מגרסת הנאשمة במשפטה עולה שהיא גרה עם נאייף בבית. כך בחקירותה הראשונה ספירה כי ביום בו היה אירוע ירי עמרן ונאייף יצא מוקדם מהבית, כי עמרן לא חזר הביתה באותו יום וכשנסחלה "**מה היה המרחק מאייפה שהיא הירי בבית שלכם?**" השיבה "הירי היה בחינה השנייה לא בחניה שלי בכלל". כשהוודה בה כי לבעה יש בית נוסף, השיבה "כן. אבל נאייף לא גור שם נאייף גור אצל, זה הבית של ابو עראר טרפה" (ת/5א, שורות 23-16, 31-34). כל ההדגשות לא במקור- זד"ל).

בחקירה השנייה, כפירה הנאשمة בהחזקת נשך בביתה וטענה כי רבים נכנסים ויוצאים מהמקום - אך לא רק שלא כפירה בכך שהחיפוש במהלך הנשך, המחסנית והתחמושת בוצע בביתה, אלא אף ביקשה לטעון תחילתה כי הוא לא מגודר, אולם חזרה בה מטענה זו ומסרה "**עשיתי גדר חדש בגל הילדיים**" (ת/5ב, שורות 34-23).

(55-60, 46-49).

בחקירה האחרונה מסרה הנואשת כי במהלך החיפוש הייתה במטבח (**ת/5ג**, שורה 32), וכי עמרן קנה סוס שנאיף הוציא מביתם (**ת/5ג**, שורות 29-25). על חלק מהשאלות לגבי שיחות האזנת הסטר לא השיבה, על חלק מהשאלות מסרה תשובות מיתתמות ומתחמקות, ובאחד הפעמים השיבה "**הנסק הזה לא היה בבית**" - אולם אף שלב לא טענה כי לא גרה במקום (**ת/5ג**, שורות 32-25, 81-83, 146-132).

(ד) גם מהازנות הסטר עולה כי הנואשת גרה במקום, כך לדוגמא בשיחה 133 מתוך **ת/12ג** אומרת הנואשת לעמרן "רק לחניה שלנו באים... לחניה שלנו ארבע פעמים, רציתי להגיד לאבא שלנו **להחזיר הביתה** היום לאכול ארוחת ערב..." עמרן אומר לנואשת "אני רוצה **להחזיר הביתה**..." והנאשת משיבה לו "**תתפס המשטרת חבל...**" ובהמשך "**עוד מעט חיפוש יבוא עליינו...**" בשיחה 134 מתוך **ת/12ג** עמרן בקש מהנאשת שתשלח לו ציוד ובגדיו החלפה, דבר שיש בו לכאורה ללמד על מגורים באותו בית ולמצער באותו מתחם. דברים דומיםulos גם בשיחה 2 ב-**ת/12ב**, שם אומרת הנואשת לעמרן כי מסוכן עבורו **הביתה** שכן הוא מבקש וכי כשהמשטרה הגיע "**אבא שלו, לא ברור לחדר הפנימי, ולא אותו**". בשיחה 375 מתוך **ת/12ב** עולה שהנאשת העבירה את הטלפון לנאיף מיד לאחר שעמרן בקש לשוחח עימו, לאחר שהשיבה לשאלתו כי נאיף "**עירוני**" ולא ישן - דבר שיש בו כדי ללמד על כך שהנאשת ונאיף נמצאים באותו בית ובשיחה 529 אמרה הנואשת **"הבית שלו"** (כל ההדגשות לא במקום - זד"ל).

14. מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשימה כי בכל הנוגע לטענת הנואשת שאנשים רבים באים וווצאים מהמקום, כעולה מ-**ת/5ב**, ולטעתת ההגנה כי הנואשת לא ידעה שבולה ובנה מחזיקים במקום אקדמי, מחסנית ותחמושת, שהובאו למקום שלא על ידי הנואשת - קבוע בית המשפט העליון כי אין בכך כדי לבטל את חזקת המקום הקבועה בסעיף 144(ד) ל-**חוק העונשין**, אלא יש להתאים מידת ההוכחה שהנאשת תדרש לעמוד בה לנسبות המקרא לפנוי [ראו סעיף 13 לפסק דין של כב' הש' רון ב-ע"פ 930/22 **חטיב נ' מדינת ישראל** (31.7.22) (להלן: **ענין חטיב**) אלו הפנה ב"כ המאשימה, אשר דין במי שהוביל נشك יחד עם אחר שהכניסו לרכב והחזיק בו ברכב]. ב-**ענין חטיב** הפניה כב' הש' רון ל-ע"פ 4941/90 **מדינת ישראל נ' אלוש**, מו(4) 181 (1992) (להלן: **ענין אלוש**), בו קבוע כב' הש' מצא, בסעיף 6 לפסק דין, לגבי מי שהחזיק יחד עם בני משפחה אחרים בחצר בה נתפסו כל' נשק שונים -

"... בידוע, אמנים, שחזקת שבידן מעבירה לכתפי הנואשם את נטל השכנוע, ומשמעות הדבר היא, שעליו להביא הוכחה לסתירת החזקה במידה הנדרשת מתובע במשפט אזרחי, ואין הוא יוצא ידי חובה בהבאת ראייה שיש בה אך כדי לעורר ספק... אך ברי, שמידת ההוכחה הנדרשת עשויה להשנות מקרה לקרה..., ובקביעתה יש להתחשב, בין היתר, גם ביכולתו האובייקטיבית של הנואשם להוכיח, על רקע הנسبות העובדיות הקונקרטיות, את העובדה השלילית הנדרשת לסתירת החזקה.

לא מותר להוסיף, בהקשר זה, שמן הפן העובדתי... ארון המטבח והצריף, בהם נמצא הנסק, ניצבו בחצר הבית שבחזקת המשיב ובני משפטו בלבד ושימושו לאיחסון חפזיהם.

החלטת חזקתו של סעיף 144(ד), בנסיבותו של המקרה הנדון, אינה מעוררת כל קושי ביחס ליכולתם של הנוגעים לדבר להביא ראייה לסתור.

15. עליה מהמצביע, כי הובאו ראיות מספיקות לשלב זה של ההליך לקיומה של זיקה בין הנאשמה למקום ולכך שהנאשمة החזיקה במקום יחד עם בעל נאי. משכך, נכון לשלב זה מתקיימת "חזקת המקום", בהתאם לסעיף 144(ד) ל-**חוק העונשין** לפיו "**מקום שנמצא בו נשך, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשך כל עוד לא הוכח היפכו של דבר**". מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה כי ככל שהנאשمة מבקשת להוכיח עובדה שלילית הנמצאת במידעתה הבלעדית, קרי שהיא לא מתגוררת במקום חרב ראיות אלו - נטל הבאת הראיות בנסיבות זו עובר לשכמה [ראו סקירתו המקיפה של כב' הש' עדן בסעיף 26 לפס"ד של בע"פ 20-01-15357-15 לולו נ' מדינת ישראל (22.12.20) והאסמכתאות שם לגבי הנטול המשני, נטל הבאת הראיות, אשר יכול לעיתים לעבור לכתיי הנאים, כישש להוכיח **"יסוד שלילי"**, הנמצא במידעתם]. לא די בכך שבכתב האישום צוינה בפרטיו הנאשمة כתובות שונה מזו שצוינה בפרק העובדות. וכך יש גם להוסיף כי מהראיות עולה שמדובר במקרה מגדר ובו שני מבני מגורים. כאן המקום להביא קביעת כב' הש' רון בסיפת סעיף 13 ב-عنין חטיב -

"יש להבהיר היטב: בכל המקרים בהם הוכחה חזקתו של הנאשם במקום בו נתגלה הנשך, תחול חזקה שבסעיף 144(ד) ותחייב את הנאשם להציג ראיות על מנת להפריך אותה; התשובה לשאלת מה מידת הראיות שישפיקו על מנת לסתור את החזקה, היא שתשתנה בין מקרה למקרה בהתאם לניסיונו, אך לא עצם תחולתה של החזקה".

אשר על כן מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשימה, כי נטל הבאת הראיות עבר אל כתפי הנאשمة ועליה להביא ראיות להפריך **"חזקת המקום"**.

ראיות לקיומה של החזקה קונסטרוקטיבית

16. זאת ועוד, הובאו ראיות, המספיקות לשלב זה של ההליך, גם לכך שהנאשمة ידעה על החזקה הנשך, המحسננת והתחמושת למקום וכי החזקתם נעשתה בהסכם:

א) כאמור לעיל, אין חולק כי הנאשمة היא הדוברת בשיחות שנקלטו בהאזנת הסתר (**ת/12**) שעלה קבילותן אין מחלוקת. אין חולק כי בשיחות נשמעת הנאשمة משוחחת עם עמראן, המשוחח גם עם אביו נאי ולסרגון. ההגנה אישרה כי מהשיחות עולה שעמראן החזק **"דבר אסור"**, כי ביקש מהוריו (נאף והנאשمة) שיחפו עליו, לאחר שביצעה עבירה (סעיפים 36-39 לבקשת הנאשمة). די בכך כדי לבסס ראיות - למצער ראיות המספיקות לשלב זה של ההליך - לכך שהחזקת **"דבר אסור"** על ידי עמראן נעשתה במידעתם ובהסכם של הוריו, קרי הנאשمة ונאי, שאף היו נכונים לסייע לו ולהפנות עליו.

ב) מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשימה, כי האזנות הסתר הן ראיות מספיקות לשלב זה של ההליך ללמד כי **" הדבר האסור"** הנ"ל הם האקדח, המحسננת והתחמושת, אשר הוחזקו במידעתה ובהסכם של

הנאשمت, בהינתן אלו:

(1) בשיחה 133 הנאשمت אמרה לעמראן כי אם ייחזר - הוא עלול להתפס על ידי המשטרה, שכן אלו מגיעים למקום ובקרוב יערכו בו חיפוש;

(2) בשיחה 375 ביקש עמראן מהנאשمت לשוחח עם אביו ובהמשך ביקש מבאיו "**תשימ את הטלפון על האוזן**" ושאל "**אייפה הדבר?**". עמראן אמר כי רוצה למכרו ולהביא "אחר יותר טוב ממנו" ושאל "**הכדורים איתו נכון?... הcadors בתוכו עדיין באותו מקום...**". נאף השיב "**אני שאל את אמא שלך...**" והעביר הטלפון חזרה לנאשמת. גם לנאשמת אמר עמראן "**תשימי את הטלפון על האוזן**" ולשאלתו "**אייפה הדבר?**" השיבה הנאשמת "**למה מה יש?**" - לא שאלה מהו "**הדבר**", לא אמרה שהיא לא יודעת על מדובר ולא תמהה מדווק נשאלת משכך לכואלה ידעה מהו "**הדבר**" עליי בנה מדובר. כאשר עמראן אמר כי מישחו רוצה את "**הדבר**" - הנאשמת זהירהה "**עמראן הטלפון במעקב**" ולכן שלא יתקשר, גם לא בוטסאף. קרי, הנאשمت הייתה מודעת היטב לפליילות "**הדבר**" והסכמה להחזקתו;

(3) בשיחה 376 תמהה הנאשمت על דברי בנה "**אנחנו לא קשורים לדבר הזה?**". עמראן הסביר לנאשמת כי מלאק רוצה למכרו ולהביא אחר במקום. באותה שיחה נענתה הנאשمت להצעת בנה **שישלח לה תמונות של "הדבר"**;

(4) כשהוותח בנאשמת כי מצאו תמונה של אקדח השיבה "**זה מהפיסבוק**". לאחר מכן חזרה בה וטענה כי עמראן לא שלח לה, לא ראתה, לא יודעת ולא זכרת (**ת/5ג** שורות 92-109).

ג) למעןת ההגנה לא חולקת כי באזנות הסתר בכלל ובפרט בשיחות 375 ו-376 יש בסיס ראוי לטענה כי הנאשمت הייתה מודעת והסימה להחזקת אקדח, מחסנית ותחמושת במקום, אלא נטען כי נוכח חלוף הזמן ממועד השיחות ועד לתפיסתם במקום - לא הובאו ראיות לכך שהאקדח, המחסנית והתחמושת שנפתחו הם אלו שעיליהם דיברו, גם בהינתן כי בשיחות לא דובר על מקום המסתור בו נתפסו. לביסוס טענה זו של הגנה - על הנאשمت להשיב לאשמה ולהציג תיזה קוהרנטית שתתישב עם הראיות שנסקרו לעיל, ומקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה, כי לא די בטענות ההגנה לגבי פרשנות אחרת לדברים שנאמרו על ידי הנאשمت, עמראן ונEIF (כפי שנקלטו באזנות סטר). קל וחומר בהינתן התנהלות הנאשמת בחקריתה **ת/5ג** כשהוותח בה השיחות: על חלק מהשאלות לא השיבה כלל, על חלק מהשאלות מסרה תשובה מיתתמות ומתחמקות, לרבות התשובה "**אולי אנחנו מדברים על אבטיח למה רק על נשק**" ובאחת הפעם השיבה "**הנשק הזה לא היה בבית**" (**ת/5ג**, שורות 25-32, 81-83, 132-146. ההדגשה לא במקור - זד"ל).

17. עולה מהמקובץ, כי עליה בידי המאשימה להביא ראיות מספיקות לשלב זה של ההליך לכך שהנאשمت ידעה

והסכמה להחזקת הנשק, המחסנית והתחממותה במקום. משכך, בשלב זה ניתן לקבוע כי מתקיימת גם "החזקת קונסטרוקטיבית", בהתאם לסעיף 34Cd ל-**חוק העונשין**, לפיו "**החזקקה**' - **שליטתו של אדם בדבר המצוי...** בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו; ודבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיהם ובಹසכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם יחד" [ההלכה בדבר "**החזקת קונסטרוקטיבית**", במקורה בו הואשמו 11 בני חבורה בהחזקת אקדח אחד, בbijתו של אחד מהם, סוכמה בסעיפים 19-18 לפסק דין של כב' הש' (כתוארו אז) פוגלםן ב-�'פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבות וחת' (9.6.10), אליו הפנה ב"כ המאשימה (להלן: **ענין חרבות**). בין האסמכתאות שאוזכרו ב-**ענין חרבות**, אזכור גם פסק דין של כב' הש' (כתוארו אז) ברק בדעת מיעוט ב-�'פ 250/84 הוכשט נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(1) 813, אשר לימים הפרק להלכה].

קבילות "המבוקרת"

18. כאמור לעיל, במהלך חקירת התקיק בוצעו שני תרגילי חקירה אשר תועדו ב-מ"ט 64/20 על ידי ע"ת/**רשות שמואל קידר**, כעולה מ-ת**19** - דז"ח ביצוע מ"ט 64/20 מיום 16.07.20, שערך ע"ת/9. אחד מתרגילי החקירה שיחקה שהוקלטה בין הנאשمت לבני בנה, עמראן (לעיל ולהלן: **המבוקרת**). ההחسن הנידי עליו תועדה המבוקרת הוגש וסומן **ת/20א** לאחר שנדחתה התנגדות ההגנה ו-2 תמלילי המבוקרת הוגשו וסומנו **ת/20ב** ו-**ת/20ג** בהסכמה ההגנה.

19. כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 14.11.22, בהתאם לסעיף 8(1)(ב) ל-**חה"ט**, האזנה לשיחה ברשות הרבים תהא קבילה ובתנאי שנעשתה "**בידי מי שהסמכה לכך קצין משטרת מוסמך**". הסמכת קצין משטרת מוסמך יכולה להינתן לאדם מסוים או ליחיד מסויימת, לפרקי זמן שונים. קצין המשטרת המוסמך, שהוא עובד ציבור, יכול להסמיך אדם לביצוע פעולה מסוימת גם "**תוק נקייה שם התפקיד; אך אין מניעה לכך, שהסמכה אחת תתיחס לקובוצה אחת של נושאי משרה מוגדרים ולא אל אחד מהם בלבד**". בסעיף 3 לפסק דין ב-�'פ 598/80 **כהן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה(2) 393 (להלן: **ענין כהן**), בדונו בטענה ההגנה נגד קבילות שיחה מבוקרת, אשר התקיימה בין עצורים בבית המעצר, קבוע כב' הש' (כתוארו אז) שmagar -

"**סעיף 25 לפકודת הפרשנות** [נוסח חדש] קובע, כי עובד ציבורי, שהוסמך על-פי חיקוק להסמיך אדם או להטיל עליו חובה, רשאי לעשות כן אם בנסיבותיו של האדם ואם בנסיבותיו שם משרתו. מכאן כי ניתן היה להסמיך על-פי סעיף 8 הנ"ל גם **תוק נקייה שם התפקיד; אך אין מנעה לכך, שהסמכה אחת תתיחס אל קבוצה של נושאי משרה מוגדרים ולא אל אחד מהם בלבד**".

20. **ע"ת/9** הוא שוטר, אשר עבר הכשרה לעריכת מעקב טכני על ידי משטרת ישראל. בתום ההכשרה שביצע קיבל הסמכה כדין. ברוי כי לו המאשימה הייתה מוסרת לידי ההגנה את כתוב ההסכמה שניתן ל-�"ת/**9** או ליחידת מ"ט של ימ"ר נגב, היה נחסר זמן שיפוטי רב - אולם אין בהעדתו של כתוב ההסכמה כדי ללמידה של-�"ת/**9** לא ניתנה הסמכה וכי הוא ביצע את הקליטה שלא כדין. כאמור לעיל, **ע"ת/9** ביצע הקליטה במסגרת תפקידו, בהתאם להוראות שקיבל, לאחר שקיבל הסמכה, בעקבות הcuracy ספציפית לצורכי עריכת מעקב טכני, אשר תועד ב-**ת/19**. אך נקבע בסעיף 10 לפסק דין של כב' הש' (כתוארו אז) שmagar ב-�'פ 949/80 **שוחמי נ'**

מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 62 (להלן: עניין שוהמי) -

"... מבחינת נסח הדברים הפורמלי של החוק אמונה די בכך שההאזנה בוצעה על-ידי בעל הסמכה ולמען מטרה מן המפורטים בסעיף 8(1)(ב), ולענין זה אין נפקא מינה, אם בעל ההסמכתה ביצע את חיבור המכשיר במו ידיו או فعل לעניין זה באמצעות סוכן, שליח או עוזר. פורמליות אין גם חובה, שבעל ההסמכתה ידע מראש לדברי מי יאצנו, והדבר גם מובן,..., וזה, בין היתר, הסיבה לכך שפטרו את המשטרת מן התנאי של קבלת היתר להאזנה כמשמעותו בחוק הנ"ל, כאשר מדובר במקום מעצר..."
 מבחינת מילוטיו של החוק כפושטן, די בכך, כאמור, שבעל ההסמכתה הוא שחלש על ההאזנה וכי מטרת המעשה, כפי שתוברה במשפט, תואמת מטרה מלאו שהוגדרו בחוק;..."

21. בהינתן כל האמור לעיל, מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה, כי בשלב זה עבר נטל הבאת הריאות אל ההגנה להביא ריאות נגד "חזקת תקנות המינהל", לפיהן ע"ת/9 לא קיבל ההסמכתה. זאת ועוד, כפי שנקבע בסעיפים 9 ו-11 לפסק דין של כב' הש' ברק (כתאورو אז) ב-ע"פ 639/79 **אפללו נ' מדינת ישראל**, פ"ד לד(3) 561 573 אליו הפנה ב"כ המאשימה -

"על יסוד העיקרון הכללי, כי דין הקლטה כדין כל ראייה אחרת אשר התביעה מבקשת להגיש. ראייה זו מוגשת על ידי התביעה במסגרת פרשת התביעה, תוך שהتبיעה מוכיחה את קבלותה לכואורה. ומשהנicha לכואורה את היסודות הקבועים לקובלותה הופכת היא לקבילה על תנאי. אם ההגנה מתנגדת לקבילותה, רשאית היא, במהלך פרשת הסגנoria, להביא ראיות משלها להוכחת אי-קבילותה. ההחלטה הסופית טיפול בהכרעת-הדין" "לענין הקלטה מן הראו הוא שיחול העיקרון הכללי, המקים את הסדרים הרגילים במשפט, לפיהם תביא התביעה את ראיותיה במסגרת פרשת התביעה, תוך שתביא הוכחות לכואורה לקבילותה של הקלטה, ואילו ההגנה ברצונה, תביא במסגרת פרשת הסגנoria את ראיותיה היא, וחילטו של בית-המשפט תבוא בהכרעת הדין. זהו הסדר המקובל לעניין קובלותה של כל ראייה, וזהו אף הסדר שמן הראו כי יחול על קובלותה של הקלטה"

22. אשר על כן לא ראייתי לנכון לעיין מחדש בהחלטתי מיום 14.11.22 לגבי קובלות המבוקרת. חרף זאת, מצאתי לנכון לשוב ולהידרש להתנהלות המאשימה בתיק שלפני, אשר לא הציגה את כתוב ההסמכתה ולא הביאה ראייה לכך שקצתן מוסמך הורה על עירication המבוקרת. כפי שקבע כב' הש' (כתאورو אז) שmagר בסעיף 10 לפסק דין ב-ענין שוהמי "...אין ספק כי התביעה בבית-משפט קמא גרמה לפחות לסיבוכו ולסרבונו של הדיון, על-ידי כך שוויתרה בבית-משפט קמא על עדות גיתיאת. יתרה מזאת, גם דרך פעולה של המשטרת במקרה דין הוסיפה לאי הבהיירות...". זאת כי -

"סעיף 8 אמונה פוטר מחובת היתר, אך לאור מגמת החוקnik כביטוייה בחוק הנ"ל אין להפוך את ההאזנה למקום המעצר לפעולה, המתנהלת כאילו ללא פיקוח, הכוונה וביקורת...
... מבחינת קיום רוחו של החוק ובוודאי למען המינהל התקין, ראוי היה כי בעלי ההסמכתה ינהלו רישום קבוע, בו יפורט, בין היתר, מי המחליט, מי מבצע את הפעולות הכרוכות בהאזנה, מי המפענחת, מה היעדים ומה הם המועדים... הנני חוזר ומדגיש,... חוק האזנת סתר נועד להגביל את ההתערבות הבלתי מורשית בפרטיות ולצמצמה לצורכי פעולות מוגדרות,

שחויניות טמונה בעצם מהותן, אולם יש לקיים מגמתה של החקירה גם בתחום החירה הפלילית, וזאת על-ידי הקפדה על פעולה, הנעשית למטרות מוגדרות ותוך החלטה מפורשת ומודעת בכתב של המוסמכים לכך...".

כ ראו סעיף 4 לפסק דין של כב' הש' (כתוארו אז) שמדובר ב-ענין זה -

"**כוונת המחוקק, כפי שהיא עולה מנוסחו של סעיף 8(1)(ב), היא כי איש המשטרה מן השורה לא יבצע האזנה על דעת עצמו - אף אם מדובר בהאזנה ברשות הרבים - אלא יקבל תחילה את רשותו של איש משטרה בדרגת בכיר, כמו גדר שם.**"

קיומו של תוכן מפליל במבוקרת

23. כפי שציינתי לעיל, די בראיות הקיימות, ודאי בהצטברותן יחד, כדי להוביל בשלב זה למסקנה שיש לדוחות טענות ההגנה כי אין להסביר לאשמה, אף ללא היזקקות لمבוקרת. הגם שקיומה או העדרה של הפללה לא משליכים על קבילות ואף לא על משקל הרأיה, מצאתי לנכון לציין עיוון בתמילוי המבוקרת (**ת/20ב' -ת/20ג'**) מעלה שיש תוכן מפליל במבוקרת, כך שיש לדוחות טענות ההגנה גם בעניין זה. התוכן המפליל כולל דברי הנאשמה לבנה עמראן "ט.א. **تفسן עלייה**" ודברי עמראן לנאשמה "**אמרתי לך אמא אל תחבי כלום בבית...** אמרתי לכם אל תשאירו כלום בבית" והשיכה של השניים לגבי תמנונת הנشك ששלח עמראן לנאשמתה, שאמרה לבנה "**טלפון שלי אין בו כלום, מה יש בו הטלפון שלי?**". עמראן השיב "**יש בו התמונה של הווזעוף...** פעם **שליחתי לך**" והנאשמה בתגובה "**ולמה לא מחקת אותם?**". בהמשך הטיח עמראן באמנו הנאשמת "**את אשמה אימא...** הינו מוצאים אותו החוצה מזמן" [קובץ 4 ב-**ת/20ב**]. בתמלול הנוסף נרשמו דברים אלו ונוספים, כאשר עמראן אומר לנאשמת "**אמא עכשו נמצאת מתחת**". הנאשמת עונה "**לא**". עמראן שואל "**או בפנים בתוכה**" הנאשמה עונה "**ממלוא בתוכה**". גם כאן תומלה הטענה של עמראן באמנו "**את אשמה אמא...** הינו מוצאים אותו בחוץ...". הנאשמת השיבה "**רק שלאتفسו**". עמראן בתגובה "**לא לא את אוכלת אותו**" [קובץ מ-20.7.16, מועד 17:00 (4) ב-**ת/20ג**]. דברים אלו מתקשרים לשיחות בהאזנת סתר, לרבות לגבי משלוות תמנונת הנشك מעמראן לנאשמת ולגבי מכירתו וכאורה יש בהם כדי להוות ראייה מספקת, למצער לשלב זה של ההליך, אך שהנאשמת לא רק ידעה והסכימה להחזקת הנشك, המחסנית והתחמושת, אלא אף נטלה בהם חלק פעיל.

השלב השלישי ב מבחן התלת שלבי - בחינת התזה החלופית

24. במסגרת שלב השלישי ב מבחן התלת-שלבי, על ההגנה להציג הסבר חלופי למסכת הראיות כולה, כאשר "**הסביר החלופי נדרש להציג** גרסה שלמה **bihis** למסקנה הנש��ת מהצטברות הראיות הנסיבתיות ולא די בהסביר מזכה ביחס לכל אחת מהראיות בנפרד..., ככל שהמסקנה הלאכורתית מעוגנת יותר בחומר הראיות, הן כמותית הן איכותית, כך נדרש הסביר החלופי ליתן מענה הולם ומובסס אף הוא **למאגר הראיתי**" [סעיף 20 ל-ענין טל. ההדגשה במקור - זד"ל]. בשלב זה, בטרם נשמעה פרשנת ההגנה, לא הוצאה תזה חלופית ברורה וקורהנטית, המתוישבת עם המסכת הראיתית שפורטה לעיל ומקובלת

עליה טענת ב"כ המאשימה כי לא ניתן לקבוע ממצאים על סמך השערות ההגנה, מבלי שbowserו בריאות.

סוף דבר

25. עולה מן המקובץ, כי עליה בידי המאשימה להביא ראיות ברף הנדרש לפי סעיף 158 ל-חסד"פ ובפסקתה, כי הנאשםת ביצעה, לכארה, העבירות המזוההות לה בכ"א. קיום ראיות אלו מחייב את הנאשםת להסביר לאשמה. ברוי כי אין בהחלטה זו כדי ללמד על תוצאות ההליך לאחר תום שמיעת כל הראיות והסיכום.

ניתנה והודעה היום, י"ז סיון תשפ"ג, 06 יוני 2023, בנסיבות הצדדים.